

Juhász Judit: **A nap, amikor a feleségem megölte a bátyámat** (részlet):

„Kora délután volt, amikor a barátnőivel levelezett telefonon.

– De régóta nem hallottunk felőled!

– De jó, hogy írtál!

– Jobban vagy?

– Mikor látogathatunk?

Élvezte ezt a figyelmet, és csak arra eszmélt föl, nyílik az ajtó.

Az orvost várta vagy az ápolónőt, helyettük azonban belépett egy talpig fekete ruhás, rövid, ősz hajú nő, Ádám anyja, Aranka. Őt nem várta. Sok mindenkit szívesen látott volna az ágya mellett, de őt nem. Nem szólt, nem is köszönt neki, de az idős asszony szemüvege mögül is könnyen kiolvasta azt az elégtételt, amelyet azzal okozott, hogy ott fekszik, látszólag magatehetetlenül, összetörve.

Még most sem nyújtott szép látványt. Tudta, hiszen saját magát is meglepte a látvány, amikor nővéri segítséggel fürdött és belenézett a tükörbe. Meztelen felső testén még mindig ott húzódott a kékes–lilás csík, amelyet a biztonsági öv okozott, és amely érintésre még mindig fájt. Arca lefogyott, karján ott kígyózott az ablaküveg okozta vágásból maradt heg, műtött lába a gyógytornáktól valamint a napi kötelező sétáktól folyton belilult. Azzal vigasztalták, szép lassan, helyre jön.

Emlékezett, ez az asszony szólt be a bíróságon, az ő száját hagyta el a megjegyzés:

– Kurva.

Soha nem csaptak nyíltan össze, mégis tudta, micsoda ellenkezéssel és kétségbeesett tiltakozással fogadta, amikor összejöttek Ádámval. Mert ő a fia gyilkosát látta benne, nem egy nőt, aki áldozata lett egy bűnözőnek, és nem azt a nőt, aki szereti és becsüli a másik fiát.

Mindig tisztességgel vendégül látta, de ahogy megmaradt egyetlen fiának oda-odaszúrt, úgy őt sem kímélte a megjegyzéseitől. Egy emléke ekkor villant be. Felvették iskolapszichológusnak egy problémás gyereket foglalkoztató intézménybe. Az igazgatónő ismerte a történetét, elmondta, nem lesz egyik-másik gyerekkel könnyű dolga, de bizalmat adott neki.

– Aztán megnézem, ezt majd meddig bírod – szólt neki oda egy ebédnél Aranka, amikor elmesélte, talált másik munkát. Bírta. A gyerekek szerették. Voltak nehéz, embert próbáló élményei, de szerette a munkáját. Az öregasszony nem kapott elégtételt, Anna a mai napig abban az iskolában dolgozott.

De most, most azt hiheti, végre valamit visszaadott neki Attiláért a sors. Állt vele szemben némán, valószínű magában nevetett. Na, csak megkapta ez is, amit megérdemelt, kár, hogy nem halt bele. Még talán ujjongott volna a temetésén. De nem adja meg neki ezt az elégtételt. Ne örüljön az ő szenvedésén, lássa csak, nem ment ő annyira tönkre, mint ahogy azt hiszi.

Ledobta magáról a takarót, ültében kifordult az ágyból, majd a két mankóra támaszkodva felállt és tett pár lépést az asszony felé.

– Miért nem szól? – kérdezte. Arra nem emlékezett, tegeződtek-e vagy magázódtak, bár ebből a karót nyelt légkörből feltételezte, inkább a magázódásnál maradhattak.

– Mit mondjak? – vicsorgott vissza a vénasszony.

– Mondjuk az igazat. Sajnálja, hogy életben maradtam.

Az asszony elpirult, látszott rajta, ideges.

– Hát nem lett volna érted kár – vágta oda – mai napig nem derült ki, mit műveltél te a fiammal a börtönben, de jót biztos nem. Aztán elcsábítottad Ádámot is, te, te mocsok! – kiáltotta – Kirúghatom én még most is alólad azt a két botot!

Anna felhúzta a szemöldökét.

– Nem kell azt kirúgni! – azzal kiegyenesedett és félredobta mindkettőt. Tudta, csak rövid ideig képes megállni, kapaszkodó nincs mellette, akkorát fog esni, mint az ólajtó, de nem érdekelte. Lássa ez a vén szipirtyó, nem olyan könnyű vele elbánni.

Aranka elfehéredett a dühtől. Nézte az egyenesen, egy szál hálóingben, mezítláb álló fiatal nőt, aki kemény tekintettel figyelte, mi lesz a következő lépés. Az öregasszony nem bírta a tekintetét, ahogy Ádám határozott tekintetét sem bírta hosszan elviselni. Kifordult az ajtón és elviharzott.

A botok a földön heverték, az ágy, a mosdó, a szék, minden messze, remegtek a lábai. Kész, ennyi volt, nem bír tovább állni, segítségért kiáltani már késő. Behunyta a szemét, legalább látni ne kelljen a szoba képét, amikor a földre zuhan és ki tudja mije törik el ismét. Összecsuklott.”